

Ur Nelly Sachs kommer aldrig fram till havet av Sara Stridsberg

HENNING

Jag måste gå till banken igen. De öppnar nu.

Flickan på banken förstår att jag måste få tillbaka huset på

Lidingö, att de andra inte kan bo kvar där. Mannen och

kvinnan och de två små barnen. Ja, de är stora nu. Större.

Vuxna nästan. Det är ju inte deras fel. Det kunde ha varit jag.

Det har bara blivit fel. Det är som när de får med sig fel barn hem
från sjukhuset och upptäcker det långt senare.

Mig skulle det inte göra något. Jag skulle bli glad för vilket

barn som helst. Mina gener är ändå trasiga, de skickar ut

trasiga saker, sådana som jag. Sara Lidman säger i alla fall

att barnen sitter i träden och väntar och att de en dag faller
ner till oss. Det har aldrig fallit ner något barn till mig.

Jag hade ingen aning om att de skulle ta det. Huset.

Jag var inte förberedd på det här. Ändå gjorde de det.

Nycklarna först. Min lilla nyckelknippa som jag fått av mamma.

Sedan bytte de lås. Jag hade alla räkningarna i en låda i matsalen.

Jag hade hela tiden tänkt betala, men det blev aldrig av.

Jag hade inte öppnat kuvertet på länge så jag visste inte att de

ville ta huset. Hade jag vetat det hade jag öppnat dem och betalat.

Jag hade pengar. Det var inte det. Jag var bara rädd för att öppna
de där kuverten.

Om Anna-Karin är sjuk pratar jag med någon annan. Hon heter Anna-Karin, hon på
banken, jag föredrar att prata med henne. Hon förstår. Hon tar sig tid.

Hon säger att det är inga problem. Inga problem. Inga problem.

No problems.